

Jeg er den som dig betjene kan med sværd og pen

Om den danske barokdigter
Jens Steen Sehested

af redaktør, dr.phil. Marita Akhøj Nielsen,
Det Danske Sprog- og Litteraturselskab

Til den ældre danske litteraturs oversete skatte hører Jens Steen Sehesteds digte. Sehested var lidt yngre end Kingo og Leonora Christina, en glødende tilhænger af den nye kunstdigtning, barokpoesien. Hans samtid ham meget højt, og hans værker har da også indlysende kvaliteter. Hans poetiske sprog er originalt – det er hans erklærede mål at skabe et kunstnerisk sprog, der kan løfte den danske litteratur op på internationalt niveau. Hans emnevalg er i usædvanlig grad koncentreret om kroppens behov og funktioner: Sjældent er sex skildret så festligt, sult så nagende, uhumskheder så ulækkert som i hans digte. Den krasse realisme indebærer, at det er den jævne hverdagsvirkelighed, han foretrækker at digte om. Ikke desto mindre behersker han en bred vifte af genrer: Ydmyge bønner til kongen, pompøse ærevers, moraliserende læredigte, frivole elskovsviser og en drøjt humoristisk skildring af kvindernes dyder og laster, altsammen i fejlfri og ganske elegante vers.

Når Sehesteds digte i dag er så godt som glemt uden for snævre faglige kredse, hænger det sammen med, at det hidtil har været meget besværligt at

danne sig et indtryk af hans værker. Mange er aldrig blevet trykt og findes kun i håndskrifter, andre er ikke blevet udgivet siden hans egen tid. Det har betydet, at litteraturhistoriernes omtaler af Sehesteds forfatterskab bygger på en meget lille del af de samlede værker. Derfor har der længe været et udtalt ønske om at få udgivet hans digtning, og det er endelig blevet opfyldt med Det Danske Sprog- og Litteraturselskabs nyligt udkomne videnskabelige udgave, *Jens Steen Sehesteds digtning 1-2*, ved Jens Keld (†) og Marita Akhøj Nielsen. Bind 1 indeholder tekster og melodiudsættelser, bind 2 kommentar, herunder en samlet indledning om forfatteren og hans værk.

Sehesteds biografi

Der er store huller i vores viden om Sehested. Trist nok kender vi ikke noget portræt af ham, og vi ved ikke, hvem hans mor var. Faderen var den berømte statsmand Hannibal Sehested, som vedgik faderskabet, selv om sønnen var født uden for ægteskab. Hans fødselsår kan vi kun bestemme omtrentligt. I 1698 melder en latinsk nekrolog i et litterært tidsskrift, at digteren Jens Sehested døde i begyndelsen af året, og at han vistnok ikke blev mere end 55 år (*Nova Litteraria Maris Balthici & septentrionis* 1698 nr. 4, s. 63). Det bringer os tilbage til begyndelsen af 1640'erne. Hannibal blev gift i 1642, og det er usandsynligt, at han ville vedkende sig et uægte barn efter sit bryllup. I ægteskabet fik han kun en datter. Hun blev godt gift, med den første grev Wedell af Wedellsborg, og tog sig omsorgsfuldt af sin halvbror.

Hvor vores digter er født, og hvor han er opvokset, er uvist. I 1660 skrev Frederik III en anbefaling til guvernøren af Maastricht om en Jens Sehested, som ønskede at blive optaget i guvernørens livregiment for at få en militær uddannelse og dermed følge i sine forfædres spor (C.O. Bøggild-Andersen: *Statsomvæltningen i 1660. Kritiske studier over kilder og tradition*, København 1936/1971, s. 379, note 1032). Det kan være det tidligste spor af digteren. I hvert fald fremgår det af hans digte, at han har gjort militærkarriere udenlands, og han behersker nederlandsk og tysk godt nok til at skrive digte på de to sprog.

I det danske samfund gjorde han for alvor sin entre i 1669. Da udgav han på tysk et langt og temmelig tørt digt om statsmandskunst, *Der Untadeliche States-Welt-Man*. Det er dediceret til Frederik III og munder ud i en bøn om en ansættelse, uden at det specificeres hvilken. Han blev faktisk kvartermester i rostjenesten, dvs. underofficer ved forplejningstjenesten i kavalleriet. Nok så vigtigt var det, at han med den lille bog fik markeret sig som både digter og officer, en opsigtsvækkende kombination, der nævnes igen og igen af hans samtidige.

Han fulgte de to spor i en årrække. Digtningen dyrkede han resten af livet. Militærkarrieren blev afbrudt, i første omgang af et par korte perioder med arbejdsløshed. Hans storhedstid, socialt og økonomisk, faldt sammen med Den Skånske Krig mellem Sverige og Danmark-Norge. Gennem de fire år, den varede, fra august 1675 til september 1679, avancerede han støt

og endte som oberstløjtnant. Der er bevaret nogle embedsskrivelser fra hans hånd, som viser, at han hovedsagelig var beskæftiget med at organisere udvekslingen af fanger med svenskerne. Derimod ved vi ikke, om han var involveret i egentlige kamphandlinger.

Under krigen blev han optaget i adelsstanden ved et legitimationsbrev af 11/5 1676 [figur 1]. Hans våben er Sehestedslægtens, men med en tværbjælke hen over skjoldet, den såkaldte bastardbjælke, et tydeligt vidnesbyrd om hans uægte fødsel. Han havde arbejdet ihærdigt på sin ophøjelse, sandsynligvis fordi han var blevet alvorligt forelsket i en ung adelskvinde, Mette Sophie Parsberg, som han besynger under det græskklingende navn *Metophosia*:

Min Engel *Metophosia*

O du min ønskudkaaren ducke
Far vel, ieg reyßer nu her fra

Og sender mange tusind sucke
Igiennem lufften atter hiid

Ia hvor du est, skal suck dig

sendes

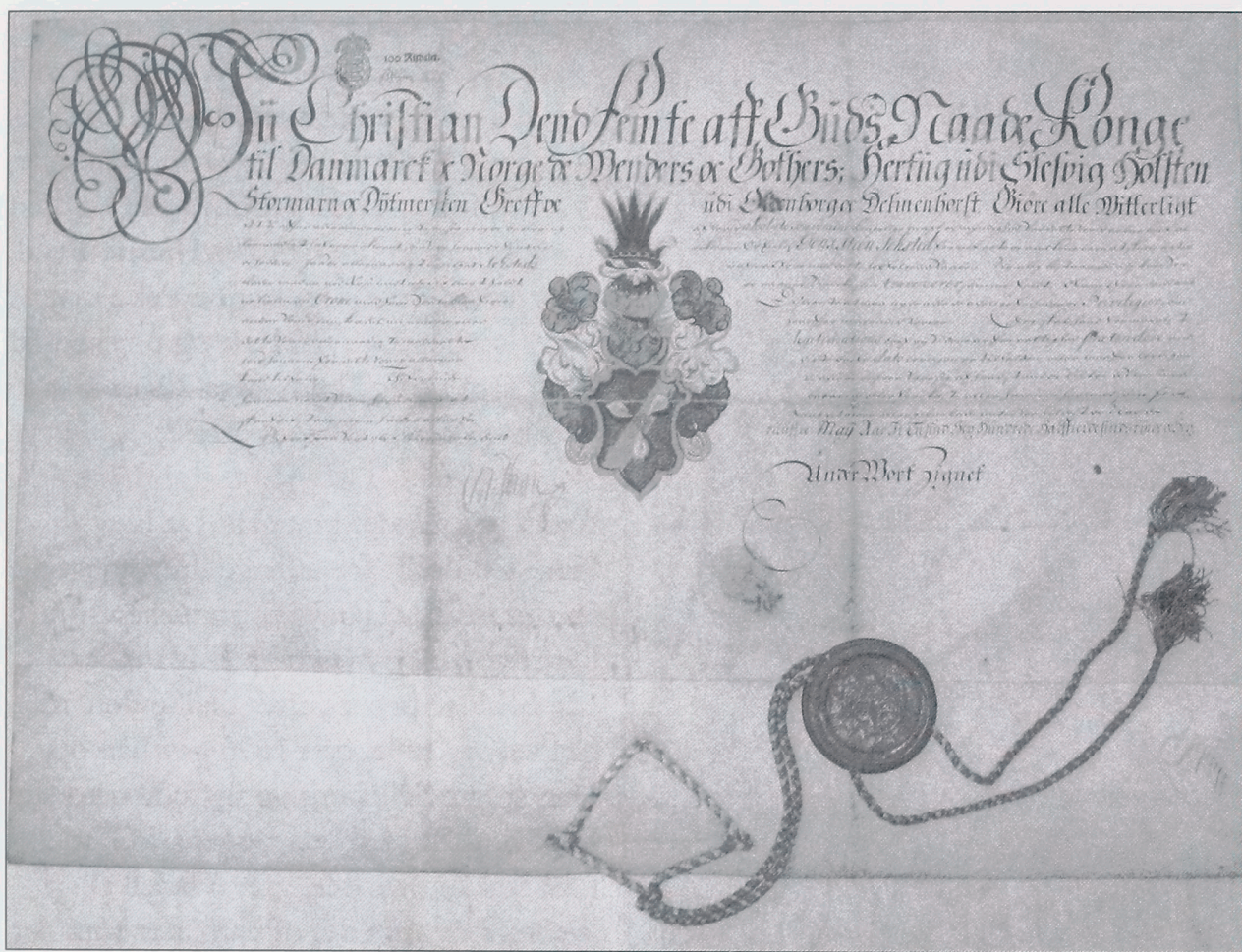
Thj ieg er din, min lefve tiid

Mit sind kand aldrig fra dig

vendis

(”Min Engel *Metophosia*” strofe 1).

Mette Sophies kår var beskedne. Hun boede sammen sin mor, der var enke, på det lille midtfynske gods Selleberg. Det lykkedes Sehested at få hendes og familiens accept af giftermålet, og de blev viet i marts 1679 af en af digtervennerne: ”Copulationen foretete Bispen Thomas Kingo” (*Uddrag af Biskop Iens Bircherods historisk-biographiske*

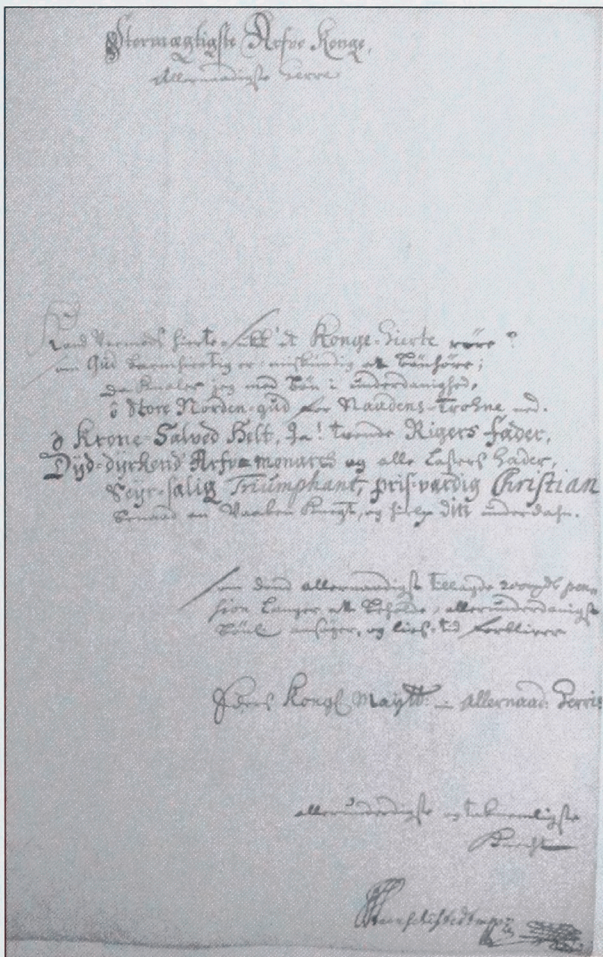

Figur 1. Sebested blev optaget i adelsstanden ved legitimationsbrev af 11/5 1676. Brevet er forsynet med Christian V's segl og egenhændige underskrift. Det gule felt, der går skråt hen over våbenskjoldet, er den såkaldte bastardbjælke, som betegner Sebesteds fødsel uden for ægteskab (Landsarkivet for Nørrejylland i Viborg. Pr Jens Steen Sebested, pergament).

Dagbøger for Aarene 1658-1708, v. Christian Molbech, København 1846 s. 197).

Ulykkeligvis for Sehested kom freden kort efter brylluppet, og han blev afskediget ligesom en lang række andre officerer. Han og familien slog sig ned på Selleberg, som han siden overtog for at ernære sig som godsejer. Hans tilværelse i disse år er kortlagt af historikeren Aage Fasmer Blomberg, som med pinagtig detaljerigdom har fulgt Sehesteds spor i de lokale arkiver, kirkebøger, tingbøger, regnskaber osv. (Aage Fasmer Blomberg: ”Jens Steen Sehested. Digteren – Officeren – Godsejeren”, i *Fynske Aarbøger*, Odense 1955). Der tegner sig et billede

af en sølle eksistens, med konstant mangel på varme og mad til den stadigt voksende børneflokk. Sehested var næppe nogen dygtig landmand, men betingelserne var også hårde: Godset var lille, Fyn var forarmet efter Karl Gustav-krigene, og klimaet var frygteligt; der var flere år med misvækst, hvor bønderne måtte spise deres såsæd. Til alt held havde han en lille pension fra militærtiden, men den forslog ikke, og gang på gang måtte han til pennen og bønfalde kongen om forlængelse af pensionen, henstand med skatter og eftergivelse af bøder. For at sikre sig majestætens bevågenhed formede

Figur 2. Egenhændigt bønsskrift til Christian V. Digtet i midten er en underdanig hyldest til kongen og en inderlig bøn om hjælp. Først efter digtet bliver bønnen konkret. Den gælder udbetalingen af Sebesteds pension som officer (Rigsarkivet, Krigskollegiet, Krigskancelliet. Indkomne sager 1679-1699. Oktober 1690-december 1690. Nr. 431).

han sine henvendelser som digte, på én gang formfuldendte og menneskeligt gribende. [figur 2] Hans største glæde var jagten, som gav et kærkomment supplement til den sparsomme mad. Engang i 1693 må han have været på jagt sammen med den lige så jagtglade Christian V. Majestæten fik blik for Sehesteds prægtige jagthund Skyt, og som den enevældige monarks hengivne undersåt forærede han kongen sin hund. Selvfølgelig fik hunden et digt med på vejen:

Din Troskab visde sig, fra først din
 Ungdom Kiendte ('lærte')
 At springe over Kiep, og den igien
 at hendte,
 Med anden Lærdom meer og
 Skoles Hierne-Brud,
 Om skønt din laadne Peltz saae
 Klat og plusked ud
 ("Troværdig Skuds-Maal Over ..
 Skyt Zabelsøn" vers 29-32).

Året efter gik det helt galt. Da blev Sehested dømt for at have drevet jagt på andres jorder. Hans økonomiske ufore blev dybere og dybere, han førte den ene håbløse proces efter den anden, men gælden voksede, og i 1696 gav han op. Han solgte Selleberg og flyttede med sin familie til Rugård ved Bogense. Gården tilhørte hans svoger, grev Wedell af Wedellsborg, og det er ham, der som det eneste øjenvidne har skildret Sehesteds sidste tid:

Da dend Sahl: Mand nu nogen tid hafde boet paa Rugaard, faldt hand i Sygdom, og der bortdøde nestforleden ('sidste') windter, hvilchet vaar bedrøveligt for Enchen og de V-myndige, huor over Ieg aff Christel: medlidenhed, loed dend Sahl: Mand henvføre og Needsette udj min egen Begrawelse ('gravsted') i Huusbye Kirche (brev i Rigsarkivet. Danske Kancelli. Koncepter og indlæg til Fynske og smålandske tegnelser 1660-1699. 1696-1699 nr. 30).

Beretningen er dateret august 1698, og den ubestemte omtale af dødstids-

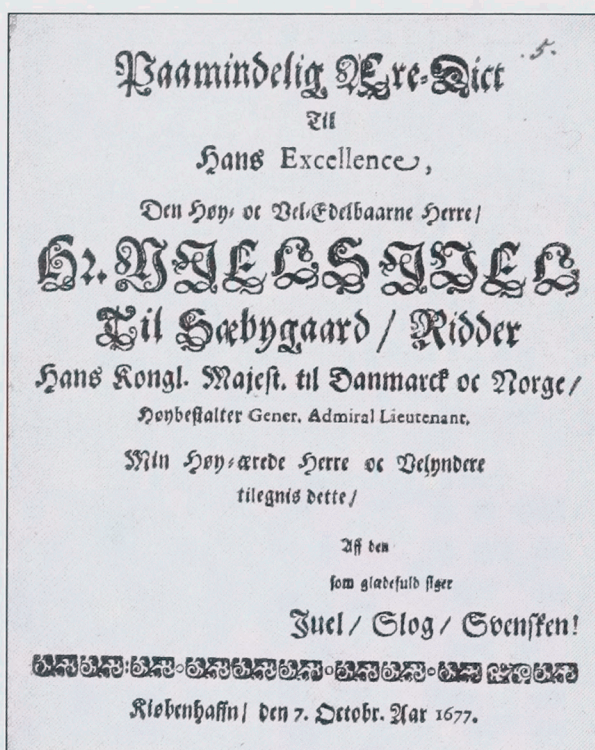
punktet, ”nestforleden windter”, betyder, at vi ikke engang kender Sehesteds dødsår. Forskellige arkivalier viser, at han må være død mellem den 7. december 1697 og den 18. januar 1698.

Sehested har efter alt at dømme været et charmerende og festligt menneske. En lidt yngre samtidig kalder ham ”en hiertens god og ydmig (’ydmyg’) adelig Mand i fyen som ieg mange gange da ieg var studiosus var udi Compagnie med, da vi med Vocal Music, Viol di gamba etc. fordrev mange Timer” (Christopher Lucassøn Friis: ”Analecta. de Hymnopoëis Sacris apud Danos”, Add. 188,4°, bl. 33v).

Sehesteds digte

Vores bedste kilde til Sehesteds karakter er hans digte. Omkring en tredjedel, 21, blev trykt i hans levetid. Mange er ganske korte og udkom som enkeltbladstryk, eller de indgik i værker med andre hovedforfattere, fx ligprædikener. Selv de længste kunne trykkes på få ark i det hypermoderne tværformat, der egnede sig godt til noder og var yndet i digtsamlinger.

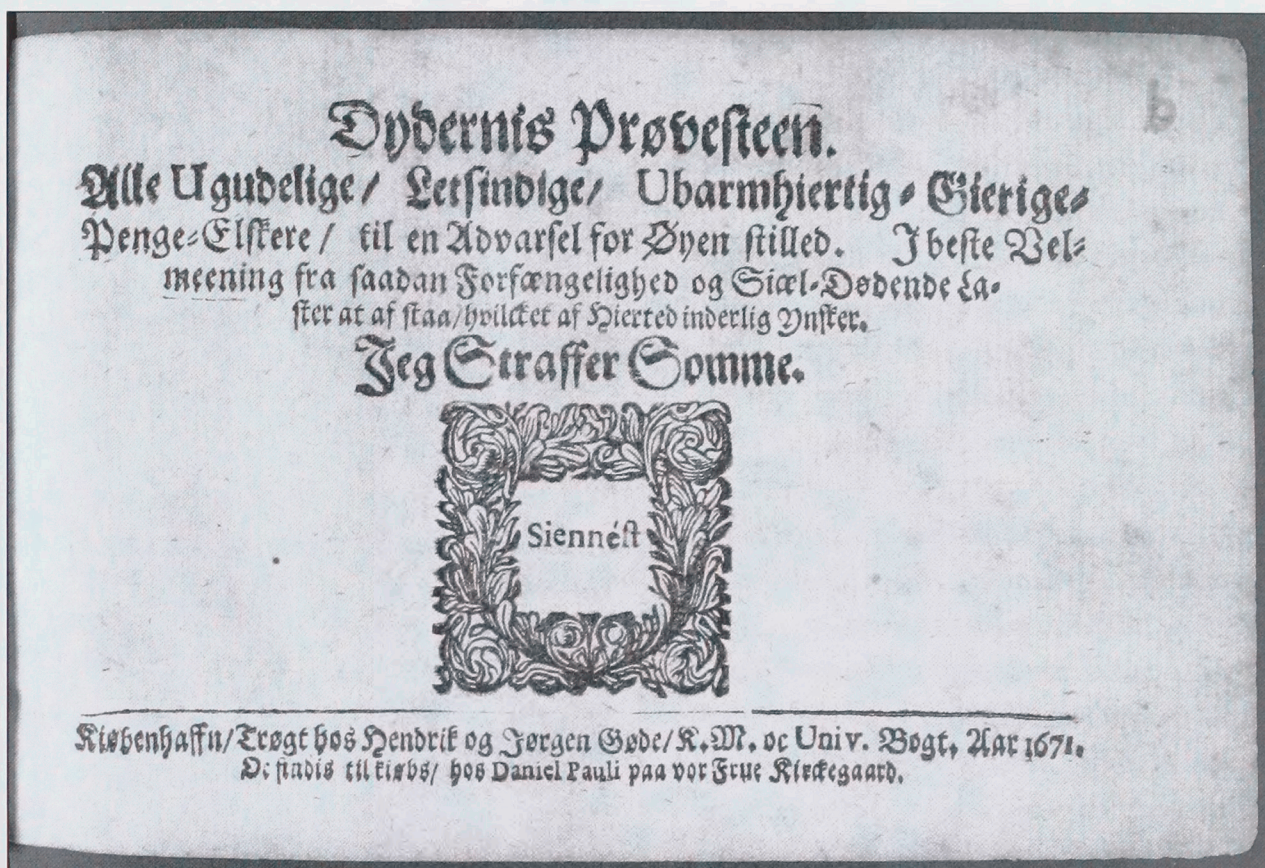
I de trykte værker brugte Sehested sit fulde navn, men også en moderigtig form for pseudonym, tre ord med navnets initialer, fx ”Iuel Slog Svensken” i et hyldestdigt til Niels Juel efter sejren i Køge Bugt [figur 3] eller ”Ieg Spaade Skiemptsom” i et bryllupsdigt, der forudser en snarlig familieforøgelse. Derudover yndede han pseudonymet ”Siennés”, en omstilling af bogstaverne i Iens Sten [figur 4]. Sandsynligvis spiller anagrammet på det franske ”je nais” ’jeg fødes’, nemlig som digter. Det er en

Figur 3. Sehested deltog i Den Skånske Krig (1675-1679) som officer. Efter slaget i Køge Bugt hyldede han Niels Juel med dette digt. Forfatterangivelsen ”Iuel Slog Svensken” leger med forfatterens for bogstaver Iens Sten Sehested (Paamindelig Ære-Dict Til .. Niels Juel, København 1677).

central tanke i barokpoetikken, at sand poesi kræver medfødt talent. Tidligere havde man opfattet digtning som et håndværk, der kunne læres, så der ligger en elegant programmerklæring i de få bogstaver.

Heller ikke i 1600-tallet var tryk den eneste form for publicering, ofte lod man tekster cirkulere i afskrift. Det var billigere end at få dem trykt, og så slap man for den ganske skrappe censur og den ikke mindre strikse selvcensur: Man kunne slå gækken løs eller lufte sit ubehag ved de snærende rammer, enevælden og dens kirke satte for livs-udfoldelsen. De fleste af Sehesteds digte er udelukkende overleveret i afskrifter, og hovedparten af dem har ikke været beregnet for trykken. Den nye udgave

Figur 4. Sehesteds satiriske digt om rigdommens magt, en desillusioneret skildring af tidens moralske forfald. Tværfomatet var meget populært til digte og noter (Dydernis Provesteen, København 1671).

bygger på 60 håndskrifter, langt de fleste i Det Kongelige Biblioteks eje. Håndskrifterne er meget forskellige, lige fra statelige folianter til løse blade. Nogle er skrevet meget smukt og letlæseligt, mens andre kræver gode øjne og indgående kendskab til palæografi og ældre dansk sprog. Også afskrifternes pålidelighed svinger meget, fra de sirligt omhyggelige til de håbløst fejlfyldte.

Det skaber selvfølgelig problemer, men det mest prekære er forfatterangivelserne. I nogle tilfælde er vi sikre på, at Sehested er forfatteren. Det gælder fem egenhændige digte, som er forsynet med underskrift, og et enkelt, der er signeret med de tre første bogstaver i den navneform, han sædvanligvis bruger som underskrift, "ISt". Samme signatur med fuldstændig samme skrift er indført

under otte tekster i et visemanuskript fra 1690'erne, Grundtvigs oktav, som tilhører Dansk Folkemindesamling [figur 5]. Det smukke håndskrift indeholder viser af forskellige digtere, og vi må forestille os, at ejeren har vist Sehested sin fine bog, hvorefter digteren har signeret sine viser.

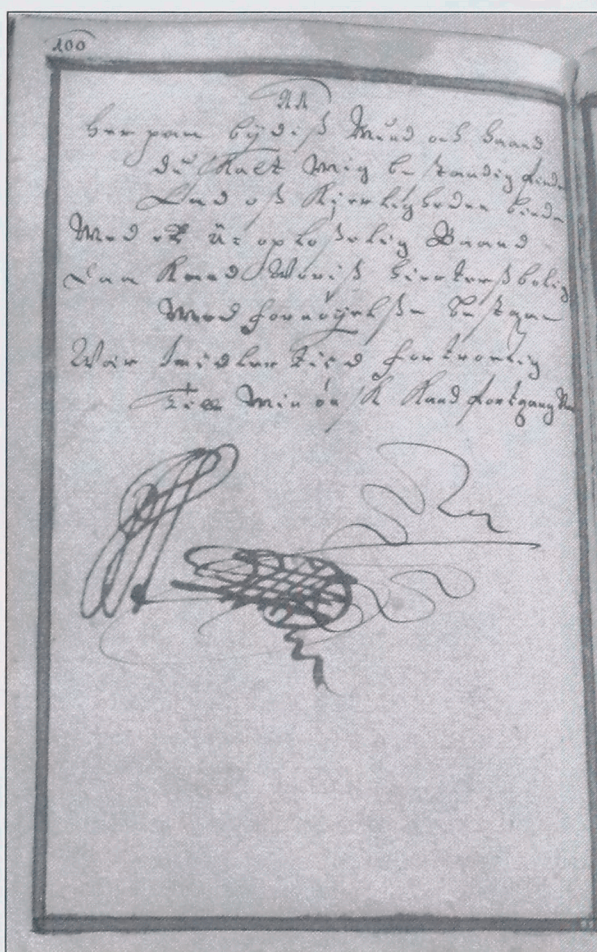
I datidens poesibøger findes mange digte uden forfatternavn. De fleste tekster er bevaret i mere end ét håndskrift, og tit oplyser en af kilderne, hvem der har skrevet det enkelte digt. Det er bare ikke altid den samme forfatter, der opgives. I de tilfælde må hvert enkelt digt vurderes i forhold til tekster, som med sikkerhed eller i hvert fald sandsynlighed er skrevet af Sehested. Til udgaven har det været nødvendigt at have et håndterligt princip

for, hvad der skulle regnes med til forfatterkabet, og kriteriet har været, at Sehested skulle være nævnt som forfatter i mindst et håndskrift, enten med hans fulde navn, hans initialer, pseudonymer i form af ordspil på de tre initialer eller med anagrammet *Siennest*. Alle disse forfatterangivelser er blevet accepteret.

Ialt medtager udgaven 62 digte som Sehesteds. Det er tidstypisk, at de dækker en bred vifte af genrer, men usædvanligt, at træk fra forskellige genrer gerne kombineres i den enkelte tekst. Derfor har det ikke været hensigtsmæssigt at disponere udgaven efter genrer, sådan som man plejer. I stedet er skellet mellem trykt og utrykt gjort til det første kriterium for inddelingen af værkerne, kronologien til det andet.

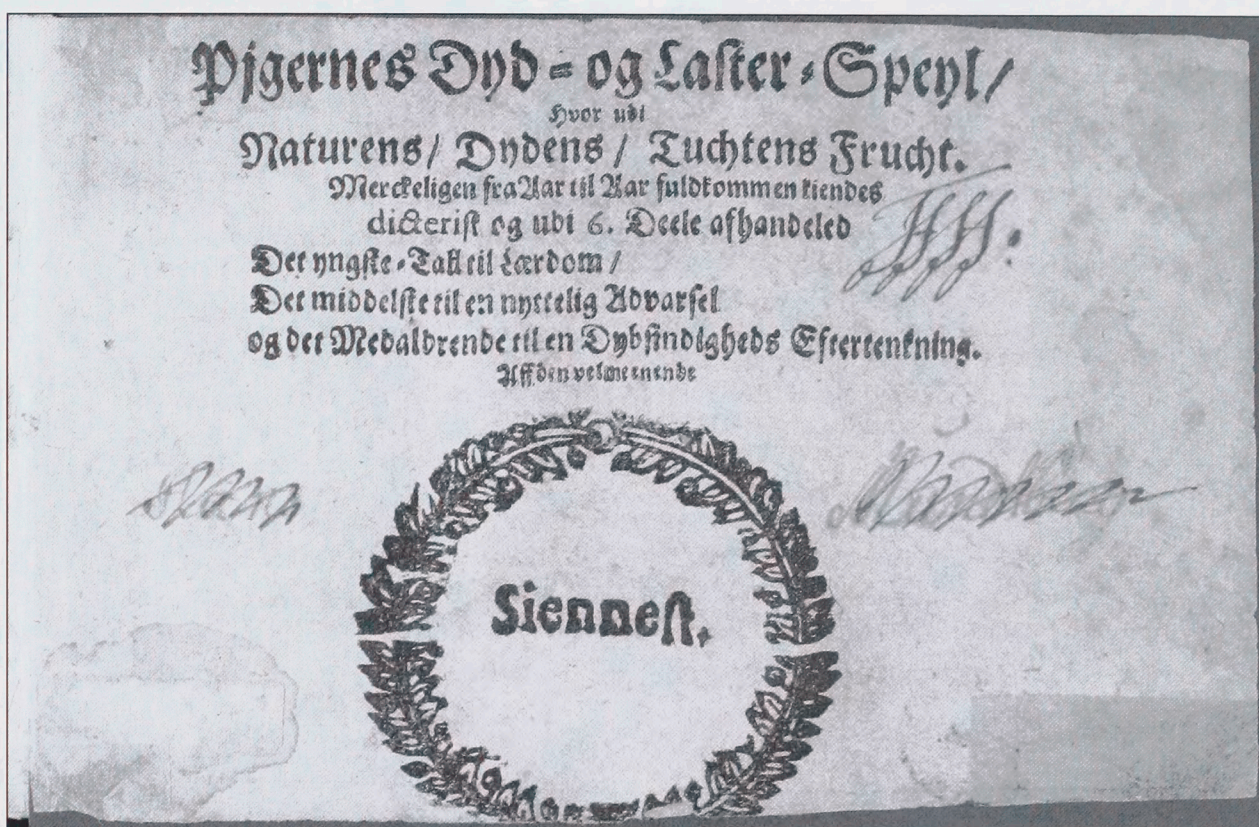
Så vidt vi ved, var hans forfatterdebut det nævnte tyske digt om statsmandskunsten. Kort efter, i 1670-71, trådte han frem som dansksproget digter, og det skete med brask og bram. Han udgav et opråb til de danske digtere, hvor han promoverede de højbarokke stilidealer, som han kendte fra den tyske poesi – og fra Kingo (*Troe-meenende Erindring til alle .. Lyst- og Kunst-Poëter*). Den nye digtekunst beriger og forfiner det danske sprog ved at danne helt nye ord og skabe komplicerede billeder med mange betydningslag. Samtidig bliver rim og rytme raffineret i mønstre som aldrig tidligere set på dansk. Denne kunstpoesi er efter Sehesteds opfattelse en national opgave, der skal bringe den danske kultur på højde med de store europæiske landes.

Selv levede han op til alle barokpoe-

Figur 5. 19 viser er med ret stor sikkerhed skrevet af Sehested. I dette smukke visehåndskrift, som har tilhørt N.F.S. Grundtvig, findes 8 af dem. De er underskrevet med signaturen ISt for I(ens) St(een) (Sehested). Billedet viser slutningen af visen "Ach Min ønsk Vdkaaren Skat" (Dansk Folkemindesamling 26,8^o, s. 100).

tikkens formelle krav. Det, der adskiller ham fra bl.a. Kingo, er især hans direkte tilgang til den sanselige verden. Han er mere utilsløret realistisk end de veluddannede akademikere, der ellers befolker tidens danske Parnas. For samtiden var det meget påfaldende, at han, som det hedder i nekrologen i *Nova Literaria*, ikke var voldsomt påvirket af romersk eller græsk litterær dannelse. Tidens anden grundlæggende kulturelle forudsætning, kristendommen, gennemtrænger selvfølgelig hans værker – det

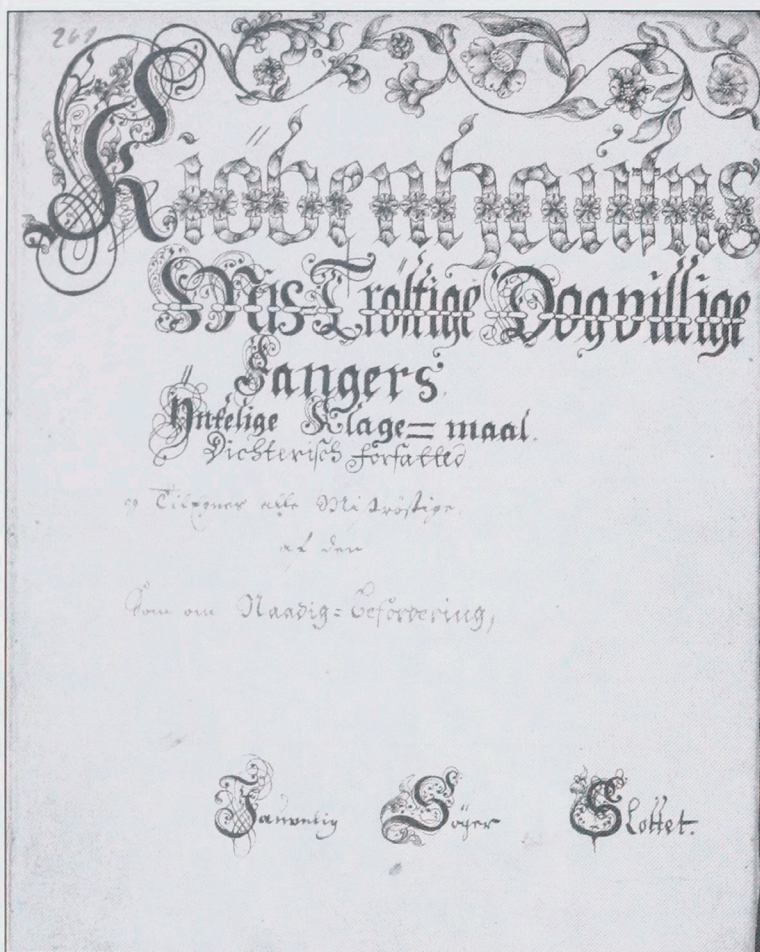
Figur 6. Sehesteds hovedværk, en morsom skildring af gode og især rædsomme kvinder. Det store digt er berømt og berygtet for sin krasse realisme (*Pjernes Dyd- og Laster-Speyl*, København 1671).

ville være utænkeligt andet. Men han holder sig på sikker afstand af teologiske spørgsmål, og han har præsteret noget så opsigtvækkende som et dødedigt blottet for al tale om det evige liv. Hans distance til den akademiske dannelse har øjensynlig åbnet ham for den pæredanske virkelighed, han stod midt i.

Det præger hans hovedværk *Pjernes Dyd- og Laster-Speyl* fra 1671. [figur 6] Titlens "Speyl" var dengang en velkendt genre, en lærebog i moral med konkrete eksempler på dyder og laster. Som regel var spejlet rettet til en bestemt gruppe af befolkningen, særligt var fyrstespejle og kvindespejle yndede. Sehesteds pigespejl giver et kulturhistorisk interessant billede af det bedrestillede borgerskab med en rigdom af konkrete detaljer. Den lille pige skildres med megen indlevelse, den

unge kvinde er digteren rent ud forelsket i, mens den indtørrede gammeljomfru vækker væmmelse – og medlidenhed. Standssamfundet rammes af besk satire, og i lange passager foregriber værket med sine sjove optrin Holbergs komedier. Sehested er dog markant grovere, og eftertiden blev frastødt af den krasse realisme, fx i udpenslingen af den svinske kones opførsel: Hun kommer til at drikke sin egen urin og bruger en snavset ble som serviet.

Fra samme tid, enten 1670 eller 1671, stammer et stort bønsskrift til Christian V, "Kiøbenhavnfs Mis-Trøstige Dog villige Fangers Ynkkelige Klage-maal." [figur 7] Det består af en længere prosafortale med indlagte vers, et stort centralt digt, som har givet hele skriftet navn, og en afsluttende

Figur 7. Bønskrift fra den arbejdsløse officer til Christian V. Hoveddigtet skildrer en sulten ung mands orkesløse vandringer i kongens København. Håndskriftet er ikke skrevet af Sebested selv, men er sandsynligvis det eksemplar, der blev overrakt kongen i 1670 (Rostgaard 261,4^o, s. 1).

sonet, der sammenfatter bønner til kongen. Klagemalet skildrer en forarmet, arbejdsløs underofficers tilværelse i hovedstaden. Formålsløst strejfer han om, fascineret af byens liv og pragt. Men han er ved at besvime af sult og må liste sig uden om alle de værtshuse, hvor han allerede skylder penge. Endelig er der nogen, der vil spendere lidt mad og vin på ham, og han tager imod, selvom han skammer sig over sin fattigdom:

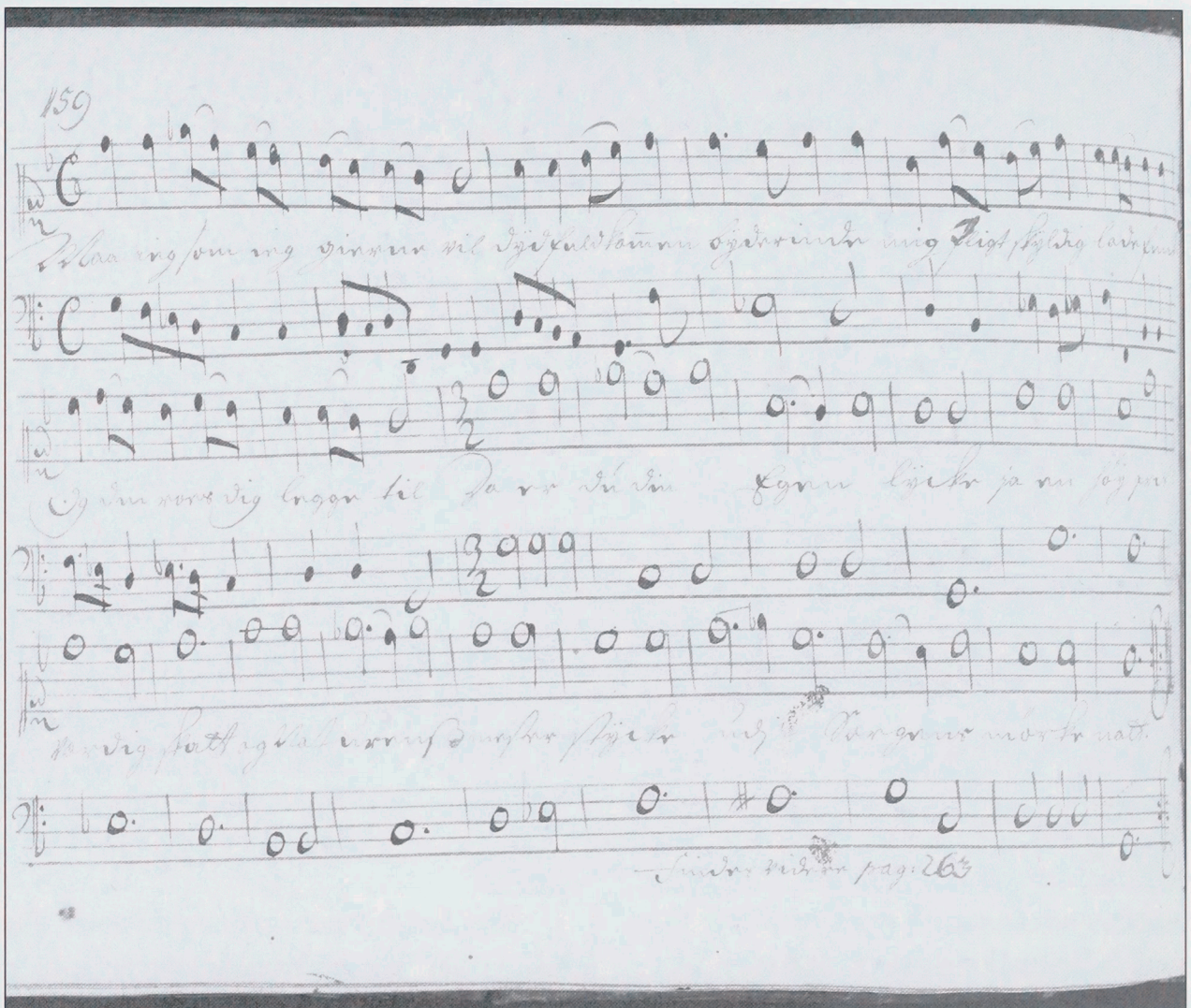
om skønd mand ingen **Penge** hâr,
 skall mand der for ey æde?
 og drikke vinen Rød og Klâr,
 en u-dyds-Lem ('skurk') maa
 Græde.
 Mig drikkes Till, Ieg Giør Beskeed
 ('drikker ud'),
 saa længe som mig Løster.

Det Beste Raad som Ieg da veed,
 Er Tønden hâr en Søster
 (vers 293-300).

Men rusen ender i slagsmål, og digteren lister hjem – til skænd og tømmermænd. København er med alle sine fristelser en "Sluge-penge" og digteren "en friheds fange". Kongen må redde ham ved at give ham en ansættelse:

ô **Stoere Christian**, Betenk mig Ieg
 er den
 Som **dig** Betiene ('tjene') Kand, Trotz
 had, med **Sverd** og **Pen**
 (slutsonetten vers 9f).

Som det diametrale modstykke til byen skriver han nogenlunde samtidig et digt om det lykkelige bondeland, *Det*

Figur 8. Noder og indledningsstrofens tekst til Sehesteds kærlighedsviser "Maa ieg Som ieg gjerne vill" fra Oslo håndskriftet med danske og tyske viser, skrevet 1704-08 (NBO Ms. 4° 1403, s. 159).

Herlig og Priis-værdig Landskab FYNS
billige ('velfortjente') Berømmelse. Det er
især mad og drikke, den sultne yngling
dvæler ved, selv i den afsluttende bøn
for fynboen:

Du Gud, som alting best formaar,
Lad ham dit ansigt skue
Naar hand fra Verdens Iammer-dal
Skal sine Tanker sette
Da lad udj din Himmels Sal
Ham Saligheden mette
(vers 207-12).

Fynsdigtet er en drøm, bygget på litte-

ratur og ikke på selvsyn. Øen var blevet
voldsomt hærgtet under krigene 1657-58
og 1658-60 og kom kun langsomt på
fode igen. Men de fynske bønders reelle
armod var ikke digterens anliggende.
Han ønskede derimod at udfolde sin
sprogkunst i en begejstret skildring af
forholdene, som de ideelt set burde være
– og engang havde været, i en svunden
guldalder.

Sehesteds store digte var beregnet
til læsning, mens hans viser gerne skulle
synges. Der er bevaret i hvert fald 19
viser af ham. Fire af dem er indskrevet
med noder i et håndskrift fra 1704-08,

der tilhører Nasjonalbiblioteket i Oslo (NBO Ms. 4° 1403, http://urn.nb.no/URN:NBN:no-nb_digimanus_123710) [figur 8]. Fire andre viser er efter al sandsynlighed skrevet til populære melodier, som lader sig identificere, og disse otte sange blev fremført af Adam Riis og Lars Ulrik Mortensen ved en koncert i Dronningesalen den 14. september 2011. Deres meget livfulde fortolkning er fastholdt på en cd, som er indlagt i udgaven. Den indeholder også Niels Martin Jensens udsættelser af de fire melodier fra Oslo-håndskriftet med vise-teksterne i moderniseret form – lige til at synge og spille.

Viserne er meget forskellige, både i stemning og emnevalg. Kærlighedsviserne til Mette Sophie er præget af hans dybe betagelse af den eneste ene, men andre besynger den lystige, uforpligtende erotik:

Ieg elsker Vden Ald besvær
 Thi mig er Alle Lige kiær
 Dend en' i dag dend Anden
Morgen
 har Ieg till tiid fordriff och roe
 Dog er ieg dend Ieg elsker troe
 Och holder deriß gunst
forborgen ('skjult')
 ("O daarlighed, O geckeri" strofe 8).

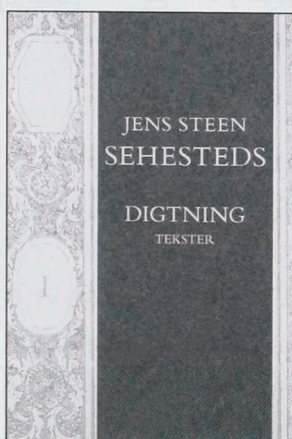
En pige opfordres til at traktere digterens sækkepibe:

Du kanst Mit Lam paa denne
Seckepibe
 Med dine Nette Ducke-hender gribe
 Særdeliß Nu den dig Tilrede
('parat') staar

Vær V-forßagt Ieg hielper dig At
stemme
 Stick piben Ind! Saa kandstu Secken
klemme

Med dine Laar
 ("Belinde statt! Du fordumß Vaarne
 pige" strofe 2).

Sehesteds forfatterskab hører til de interessanteste og originaleste i den danske barok. Han overholder relativt ubesværet barokpoetikens strenge formelle krav, og lidenskabeligt kaster han sig ud i skabelsen af et nyt digterisk sprog, hvis rigdom, præcision og skønhed skal hæve modersmålet til usete højder. Hans emnevalg er usædvanligt ved at kredse om kroppens behov og funktioner i en jævn hverdagsvirkelighed. Hans stemme er værd at lytte til, også i dag, og det er fuldt berettiget, at han nu træder ind i den eksklusive kreds af danske barokpoeter, der har fået deres samlede digtning udgivet i nyere tid: Anders Arrebo, Anders Bording, Thomas Kingo og Jacob Worm. Hvor han er bedst, formår han at give sine personlige erfaringer en digterisk form, der stadig er umiddelbart fascinerende.

Jens Steen Sehesteds
 digtning *bd. 1-2.*
*Udgivet af Jens Keld og
 Marita Akhøj Nielsen.*
 2011. 335 + 375 s.
*Det Danske Sprog-
 og Litteraturselskab
 (DSL). I kommis-
 sion hos Syddansk
 Universitetsforlag. Kr.*
 350,-